

Arrest

nr. 299 044 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een Schengenvisum type C.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 april 2022 een aanvraag in voor een Schengenvisum type C bij de Belgische vertegenwoordiging in Teheran (Iran).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 juli 2022 een beslissing waarbij het Schengenvisum type C werd geweigerd.

1.3. Verzoekster diende op 25 april 2023 een nieuwe aanvraag in voor een Schengenvisum type C bij de Belgische vertegenwoordiging in Teheran (Iran).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 9 juni 2023 een beslissing tot weigering van het Schengenvisum type C. Verzoekster werd hiervan op 12 juni 2023 per e-mail in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten

Betrokkene is weduwe en wenst haar dochter te komen bezoeken.

Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. (betekenisvolle en/of actuele)

Betrokkene heeft een bescheiden pensioen dat niet beschouwd kan worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene legt een bankrekening voor met financiële middelen maar de oorsprong van deze middelen is ongekend. (wegens het ontbreken van een inkomstenhistoriek op deze rekening).

Betrokkene heeft een voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Belgische diplomatieke post. Deze weigering werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende terugkeergarantie. In deze context worden er bij de huidige visumaanvraag geen betekenisvolle of doorslaggevende nieuwe bewijsstukken voorgelegd die deze negatieve beoordeling zou kunnen weerleggen.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* het 'fair play'-beginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Verweerder heeft ten onrechte een negatieve beslissing genomen in dit dossier. De redenen die verweerder gebruikt heeft zijn volgende:

Zie de beslissing.

Verweerder stelt dat er twijfel bestaat over verzoekers voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Betrokkene is weduwe en wenst haar dochter te komen bezoeken.

Betrokkene toont niet afdoende aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft een bescheiden pensioen dat niet beschouwd kan worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene legt een bankrekening voor met financiële middelen maar de oorsprong van deze middelen is ongekend.

Betrokkene heeft een voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Belgische diplomatieke post. Deze weigering werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende terugkeergarantie. In deze context worden er bij de huidige visumaanvraag geen betekenisvolle of doorslaggevende nieuwe bewijsstukken voorgelegd die deze negatieve beoordeling zou kunnen weerleggen.

Verzoeker geen bewijzen voorgelegd heeft over voldoende bestaansmiddelen die haar verblijf kan dekken tijdens zijn verblijf in België.

Dit is in strijd met het administratief dossier. Verzoeker stelt dat ze de inkomsten bewijzen voorgelegd heeft samen haar visumaanvraag.

De bron van deze inkomsten zijn pensioengeld.

Verzoeker begrijpt niet waarom het ontvangen van pensioen niet als een bewijs van een sterke financiële band met het land van herkomst beschouwd wordt.

Dit pensioen is ruim voldoende voor verzoeker om in Iran te leven. Verweerder moet niet verwachten dat verzoeker een pensioen krijgt die gelijk is aan de pensioengelden in België.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met de bijlage 3bis. In deze bijlage staat duidelijk vermeld dat de uitnodiger volledig de kosten van de reis dekt.

Of verzoeker nu een hoge en lage pensioen heeft doet er in dit zin niet toe. Verweerder heeft die punt eveneens over het hoofd gezien.

Het is bovendien in Iran de traditie dat alle kosten van de reis door de kinderen betaald worden.

De dochter van verzoeker heeft dit ook duidelijk gesteld.

Verweerder stelt dat verzoeker bank bewijzen voorgelegd heeft maar ze laat na om aan te tonen wat de bron van deze inkomsten zijn.

Verzoeker meent dat ze bewijzen voorgelegd heeft over haar inkomsten. Verweerder weet dat verzoeker pensioen ontvangt. Het is niet ernstig om de inkomstenhistoriek te vragen van een persoon die pensioen ontvangt.

Wat betreft het niet beschikken van resterende familieleden in Iran:

Verzoeker wenst te verwijzen naar de beslissing van verweerder van 2022 waarin hij heeft verwezen naar het bestaan van een zoon van verzoeker, die eveneens mee wou reizen.

Verweerder verzwijgt bij de huidige beslissing totaal over het bestaan van deze zoon en ze stelt dat er geen resterende familieleden aanwezig zijn in Iran.

Verzoeker heeft haar zoon in en haar leven in Iran. Verzoeker is geboren in Iran en heel haar netwerk bevindt zich in Iran.

Verzoeker zal niet in die leeftijd alles achter laten en zich in België vestigen in een uitzichtloze situatie die duizenden euro kan haar en haar dochter kosten.

Niemand is zo gek.

Het twijfel van verweerder kan gerechtvaardigd worden in een situatie van een jonge persoon die naar Europa wil komen en zijn of haar toekomst wil opbouwen.

In geval van verzoeker is geen sprake meer van een opbouw van een toekomst maar louter een familiebezoek en genieten van leven.

Verweerder ontnemt deze kans van verzoeker omdat ze ten onrechte vanuit gaat dat verzoeker niet terug zal keren.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder haar niet eerlijk behandeld heeft.

De handeling van verweerder is in dit zin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekers had plannen om tijdens de vakantie haar familie te zien. Deze kans is haar ontnomen door een foutieve beslissing.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangezien zij verzuimt om concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.3. In zoverre *fair play* als een beginsel van behoorlijk bestuur zou dienen te worden beschouwd, veronderstelt een gebrek daaraan alleszins onder meer dat de overheid met opzet zou hebben gepoogd verzoekster in de uitoefening van haar rechten te belemmeren. Het komt aan verzoekster toe om zulks aan te tonen (RvS 8 juli 2022, nr. 254.259).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden weigeringsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening 810/2009/EG) als haar juridische grondslag. In artikel 32.1, b) van de verordening 810/2009/EG is volgende weigeringsgrond opgenomen:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

(...)

b)

indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 april 2023 bij de Belgische vertegenwoordiging in Teheran een tweede aanvraag indiende voor een Schengenvisum type C met het oog op familiebezoek bij haar dochter die in België verblijft. Zij legde hierbij haar paspoort neer, de huwelijksakte van haar dochter, haar geboorteakte, een bewijs van het pensioen dat zij in Iran geniet met bijhorende ‘payslips’, een eigendomsbewijs van haar appartement in Shiraz, gegevens van haar bankdeposito, de overlijdensakte van haar echtgenoot, een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), ingevuld door verzoeksters schoonzoons met gegevens betreffende diens inkomsten (individuele rekening) en een gezinssamenstelling van haar dochter.

2.7. In de bestreden beslissing meent de gemachtigde van de staatssecretaris dat “(e)r (...) redelijke twijfel (bestaat) over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten”, zodat het visum wordt geweigerd op grond van artikel 32.1, b), van de verordening 810/2009/EG. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

“Betrokkene is weduwe en wenst haar dochter te komen bezoeken.

Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. (betekenisvolle en/of actuele)

Betrokkene heeft een bescheiden pensioen dat niet beschouwd kan worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene legt een bankrekening voor met financiële middelen maar de oorsprong van deze middelen is ongekend. (wegens het ontbreken van een inkomstenhistoriek op deze rekening).

Betrokkene heeft een voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Belgische diplomatieke post. Deze weigering werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende terugkeergarantie. In deze context worden er bij de huidige visumaanvraag geen betekenisvolle of doorslaggevende nieuwe bewijsstukken voorgelegd die deze negatieve beoordeling zou kunnen weerleggen.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2.8. De weigeringsgronden uit de verordening 810/2009/EG zijn limitatief opgesomd (cf. HvJ 19 december 2013, Koushaki, C-84/12, §§ 45 en 47). Dit neemt niet weg dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van deze weigeringsgronden beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Binnen zijn marginale toetsingsbevoegdheid kan de Raad enkel nagaan of de discretionair genomen beslissing steunt op deugdelijke motieven. Aldus zal hij onderzoeken of de beslissing steunt op werkelijk bestaande feitelijke gegevens, die correct vastgesteld zijn, die in feite en in rechte de beslissing kunnen dragen en die pertinent zijn in het licht van de opdracht van algemeen belang die het bestuur te vervullen heeft.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster in haar middel uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing in zoverre zij daarin een motief meent te ontwaren betreffende een gebrek aan bewijs van inkomsten die het verblijf in België zouden kunnen dekken. De Raad wijst erop dat de beslissing niet gestoeld is op een gebrek aan bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis, zodat er, in weerwil van haar beweringen, in de motieven van de weigeringsbeslissing niet nader diende te worden ingegaan op de verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis).

In zijn beslissing is de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel dat er in hoofde van verzoekster onvoldoende garanties op terugkeer bestaan. In dit verband stipt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat verzoekster een weduwe is, die een bescheiden pensioen ontvangt, en die nooit eerder het Schengengebied inreisde. In de beslissing wordt gewezen op het gebrek aan sterke financiële en/of familiale bindingen in Iran en op het gebrek aan nieuwe bewijsstukken die een ander licht werpen op de eerdere weigeringsbeslissing die op dezelfde grond (onvoldoende garanties op terugkeer) was gestoeld.

2.9. Verzoekster stelt in haar middel niet te begrijpen waarom het ontvangen van een pensioen niet als een bewijs van een sterke financiële band met het land van herkomst wordt beschouwd. Er werd echter vastgesteld dat verzoekster slechts een (bescheiden) pensioen ontvangt in Iran, waarbij, zoals zij zelf in haar middel stelt, niet verwacht kan worden dat *“die gelijk is aan de pensioengelden in België”* en dat betreffende haar banktegoeden de informatie over de herkomst ontbreekt. Verzoekster toont met haar betoog, dat haar dochter zal instaan voor alle kosten, niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te stellen dat er aldus geen sterke financiële band bewezen werd met het land van herkomst. Voorts hamert verzoekster er in haar middel op dat zij nog een zoon heeft in Iran, dat zij zelf geboren is in Iran en dat haar ganse netwerk zich aldaar bevindt. De Raad merkt evenwel op dat het aanvraagdossier geen elementen bevat die toelaten de concrete socio-economische bindingen van verzoekster met haar land van herkomst (familiaal netwerk en/of financiële belangen) in kaart te brengen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beoordelingsfout heeft gemaakt door te overwegen dat verzoekster niet afdoende heeft bewezen over een sterke financiële band en actuele en betekenisvolle familiale banden te beschikken in haar land van herkomst.

Met haar kritiek op de motieven lijkt verzoekster in wezen een nieuwe beoordeling van haar visumaanvraag na te streven. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij echter niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. Verzoekster toont niet aan dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden vastgesteld, noch dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

2.10. Er werd geen motiveringsgebrek of een schending van het *‘fair play’*-beginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN